

เมื่อคุณยายป่วย

สิ่งต่างๆ ที่หลวงพ่оле่ามานี้ยังไม่ถึงจุดที่เป็นจริงของคุณยาย เป็นเพียงแค่ระดับพื้นผิว เราจะรู้จักความเป็นจริงของคุณยายก็ต่อเมื่อเราได้ศึกษาวิชาธรรมกายกับท่านเท่านั้น แล้วจะหายสงสัยว่าทำไมนั่งได้เป็นเวลาหลายๆ ปี โดยไม่เบื่อหน่าย กลับยิ่งชอบยิ่งสนุกสนาน นั่งตัวตรงเรื่อยไป เวลาคุยกับท่านเรื่องวิชาที่ไร หลวงพ่อจะลืมนวันลืมนคืน แม้กระทั่งยามท่านป่วยหลวงพ่อยังลืมนว่าท่านป่วย

...เมื่อคุณยายป่วย...

ครั้งหนึ่งท่านป่วยหนักมาก พอป่วยหนักแล้ว ลูกศิษย์ทั้งหลายก็แทบจะหายไปกันหมด คือมาหาท่านแล้วท่านไม่มีแรงต้อนรับก็เลยกลับไป นอกจากคนที่รักและเคารพนับถือท่านก็จะยังไปมาหาสู่กันอยู่ ซึ่งมีอยู่ไม่มาก ยามที่ฟังท่านได้ก็มา แต่พอท่านป่วยก็หายไป บางคนยังเป็นธุระพาท่านไปพักรักษาอยู่ในสวนแถวสุขุมวิท หลวงพ่อไปหาท่านทุกวัน ต้องเดินไกลมากจนเหงื่อโชกตัว เห็นท่านนอนอยู่บนเตียงคลุมโปงบ้าง เปิดผ้าห่มบ้าง พอไปถึงก็ก้มกราบท่านแล้วนั่งสมาธิหน้าเตียง

เมื่อนั่งหลับตาแล้วก็ถามท่านเรื่องธรรมะ เพราะอยากรู้ในเรื่องที่ค้างอยู่จึงต้องถามต่อ ท่านลุกไม่ไหวก็เปิดผ้าห่มที่คลุมโปงไว้โผล่หน้ามาตอบ พอถามท่าน ท่านก็เปิดมาตอบทีหนึ่ง เสียงเหมือน

...เมื่อคุณยายป่วย...

ไม่ใช่คนป่วย เวลาถามเรื่องธรรมะไม่รู้ท่านเอา
เรียวแรงมาจากไหน ท่านตอบเราได้หมด เราก็นั่ง
อยู่บนพื้นต่อหน้าเตียงตรงนั้นคนเดียว ในขณะที่ท่าน
นอนบนเตียง ค่อยเรื่องธรรมะจนเข้าใจ ไม่ได้ถามท่าน
ว่าอาการป่วยเป็นอย่างไรบ้าง อยู่จนกระทั่งตกเย็น
แล้วท่านก็ไล่ให้กลับ ปกติถ้าเป็นที่วัดปากน้ำท่านจะ
ไล่กลับราว ๆ สองทุ่ม เป็นเช่นนี้ประจำ เรียกได้ว่า
แม้คุณยายป่วยก็ไม่เคยหยุดสอน ส่วนหลวงพ่อก็
ไม่เคยหยุดเรียนเหมือนกัน

